

Mélyen tisztelt végzősök, kedves tanárok, nevelők és szülők!

"Minden nap megszűnik valami, amiért az ember szomorkodik, de minden nap születik valami új, amiért érdemes élni és küzdeni." - mondta Hérakleitosz.

Gondolom, nem sértek meg senkit, ha azt mondom, hogy ezt a beszédet most nem a tanároknak, nevelőknek, szülőknek, sokkal inkább végzőseinknek szánom. Az itt eltöltött éveitek során jó pár ballagási beszédet hallgattatok végig, az enyém is csak egy a sok közül, valószínűleg felejthető... Mondanivalója mindnek ugyanaz volt, egy gondolat, különböző módokon megfogalmazva.

Mégis ahogy végignézek rajtatok, az jut eszembe, hogy jóval többet érdemeltek egy sablonos ballagási útravalónál. Elvégre ez az egyik utolsó beszéd, amit itt hallhattok. Maga a beszéd nem számít, a lényeg minden esetben ugyanaz: búcsúzás. a kolesztól, a nevelőktől, a finom konviktustól, a kisebbektől. De a jó hír az, hogy az emlékek megmaradnak.

Említhetjük a tanulmányi átlagokat, a vizsgákat, és sok más dolgot, mégis azt hiszem, mikor visszagondoltok az internátusban töltött 4, illetve 6 évre, nem az jut majd eszetekbe, hogy hány tized vagy épp század kellett ahhoz, hogy elkerüljétek a „D”-katot, sokkal inkább az a sok hülyeség, amit együtt megcsináltatok, amelyeken együtt keresztülmentetek. És itt a hangsúly az „együtt”-ön van.

Mert az itt eltöltött évek mindig mély nyomot hagynak az emberben. Felhozhatnám a farsangi és a mikulás esetet: nem felejtjük, amikor a fiúk tizedikes korukban vicces ízelítőt adtak a lányszint életéből. Az ezt követő évben lányok voltak a krampuszok, akikkel minden fiú és tanár szívesen készített közös képet, halkan megjegyzem, még a Mikulás is. Megemlíthetem a közös vetélkedőket, a táncházakat, de mégis azt gondolom nektek koránt sem ezek az emlékek a legmeghatározóbbak. Sokkal inkább a már korábban említett közös ökörködések, bolondozások. Elég gondolni a 301 Dance Clubra, ami valószínűleg megszűnik, ha ti innen elmentek, vagy amikor lebuktatok néhány csepp hidroxilcsoportot tartalmazó szerves vegyület fogyasztása után...

Az hangoskodások a folyosón, a gitározás...A 24 órás foci szervezése is hozzátok kötődött. Egy biztos, volt egy alapzaj, amit ti adtatok és ez már nem lesz ezután.

Legőszintebben mondom, hihetetlenül hiányozni fogtok! Évfolymatársaim nevében is köszönök mindent, amit adtatok.

Ugyanakkor, ami talán még ezeknél is fontosabb, hogy jóval közelebb kerültetek egymáshoz az idők folyamán. Barátságokat kötöttetek, melyek talán kihatnak egész életetekre.

Vége a gimnáziumi éveiteknek. És nem is tudjátok, hogyan fogytak el. Tegnap még tanulni jöttetek ide, ma pedig már búcsúztok. Gyorsan jött, gyorsan ment, nem igaz?

Nem tudom eldönteni, mi a megfelelő szó az elköszönésre, ezért mindenki válassza ki, ami neki tetszik, ahogy érzitek: sziasztok, hello, viszlát, , de talán a legalkalmasabb az áldás, békesség!

Még egy kis komolyság így a végére... Albert Camus szavaival búcsúzom:
„Senkinek sem kötelessége, hogy nagy ember legyen. Már az is nagyon szép, ha valaki ember tud lenni.”

Hölgyek, urak...a legjobbakat kívánom nektek!

Gál Bence 11.d